

2.1. Den hidtidige betegnelse »domsforhandling« foreslås ændret til »hovedforhandling«. Denne betegnelse er efter rådets opfattelse mere træffende og lettere forståelig for dette stadium af retssagen. I øvrigt er ordet almindeligt brugt både i norsk og svensk procesret.

2.2. De foreslåede regler om hovedforhandlingen er udformet i fælles bestemmelser for underretts- og landsretssager.

2.3. Adgangen til under hovedforhandlingen at fremkomme med nye eller ændrede påstande, anbringender og beviser foreslås noget udvidet.

2.4. Endelig foreslås det, at retten også under hovedforhandlingen skal kunne træffe bestemmelse om, at forberedelsen skal genoptages, såfremt den finder yderligere forberedelse nødvendig.

3. Genoptagelse.

3.1. Efter de gældende regler kan en person, der er dømt som udebleven, frit vælge, om han vil anke udeblivelsesdommen eller søge sagen genoptaget. Er dommen anket, er adgangen til genoptagelse dog udelukket, indtil anken frafaldes eller afvises.

Denne frie adgang til anke medfører en række uheldige konsekvenser. Den første realitetsbehandling af sagens tvistepunkter kommer således til at foregå under anken efter regler, der er udformet med henblik på tilfælde, hvor der allerede har været foretaget én realitetsbehandling af sagen. I landsretssager tvinges modparten endvidere til at tåle, at sagen kun realitetsbehandles i én instans. Det samme gælder i byretssager, hvor han ikke kan få tilladelse til at indbringe sagen for højesteret, og under alle omstændigheder vil en anke til højesteret påføre ham større omkostninger og besvær end en anke til landsret.

3.2. Rådet foreslår derfor, at en sagsøgt, der er dømt som udebleven eller uden at have svaret, i almindelighed skal være afskåret fra at anke dommen (betænkningssudkastets § 372, stk. 4, jfr. lovforslagets § 369, stk. 4) og i stedet henvises til at fremsætte anmodning om genoptagelse af sagen efter bestemmelsen i udkastets § 370, jfr. lovforslagets § 367. Herved opnås, at sagen straks indbringes for den retsinstans, hvor den naturligt hører hjemme.

Som modstykke til den foreslåede begrænsning i adgangen til anke af udeblivelsesdomme foreslås det, at adgangen til genoptagelse udvides. Navnlig

i tilfælde, hvor udeblivelsen eller undladelsen af at svare kan tilregnes den pågældende, betyder forslaget en væsentlig udvidelse af adgangen til genoptagelse, jfr. betænkning nr. 698, side 161–65.

4. Anke og kære.

4.1. Reglerne om anke og kære af borgerlige sager findes i dag i kapitlerne 36, 37, 39 og 40. De gældende regler for behandling af appelsager i landsret og højesteret er på væsentlige punkter identiske, og reglerne i kapitel 39 om appel til landsret henviser i vidt omfang til reglerne i kapitlerne 36 og 37 om anke og kære til højesteret.

4.2. Den gældende ordning er ikke særlig hensigtsmæssig, og det foreslås derfor, at reglerne om anke og kære samles i henholdsvis kapitel 36 og 37, der således kommer til at indeholde fælles regler for appel til både landsret og højesteret. Reglerne er i øvrigt udformet så rummeligt, at der er plads for hensyntagen til de forskellige situationer i landsret og højesteret.

Det foreslås endvidere, at reglerne om højesterets anke- og kæremålsudvalg, der i dag findes spredt rundt om i retsplejeloven, samles i én bestemmelse (lovforslagets § 2 a). Der henvises herom til betænkning nr. 698, side 52–53 og 70. Endelig foreslås adgangen til skriftlig behandling af ankesager begrænset, jfr. lovforslagets § 387 og bemærkningerne i betænkning nr. 698, side 176–77.

Reglerne om anke og kære er i øvrigt søgt udformet således, at de fremmer en koncentration af processen, jfr. herved bemærkningerne under 1.1. om forberedelsen af borgerlige sager i 1. instans.

5. Procesbevillinger.

De væsentligste ændringer i betænkningssudkastet i forhold til gældende ret angår reglerne om meddelelse af procesbevillinger. Om begrundelsen for forslagene henvises til side 43–51 i betænkningen.

5.1. 3. instansbevillinger.

5.1.1. De almindelige domstole er højesteret, landsretterne og underretterne samt sø- og handelsretten i København, jfr. retsplejelovens § 1, stk. 1. Sager, der anlægges ved landsret som 1. instans, kan frit appelleres til højesteret. Sager, der anlægges ved underret som 1. instans, kan i almindelighed frit indbringes for landsret som 2. instans, men kan i almindelighed ikke appelleres videre til højesteret som 3. instans. Justitsministeren kan dog undtagel-